

tissin a un hospital municipal després de l'estada en un altre. Els qui bastiren els hospitals municipals demostraren gran previsió en edificar-los als afores de la ciutat. No prengueren per norma infalible bastir-los dins el radi de la ciutat. En els serveis municipals pogueren millorar-se els cursos d'infermeres, que pogueren completar les seves ensenyances en hospitals de malalties agudes."

Dr. Nathan Raw: "En un hospital municipal he pogut fer 8.000 operacions de cirurgia major en 17 anys, tenint mitjans escassos. El cos mèdic es completà després, comptant-se ara amb laboratoris i personal suficients. Crec que per atendre la llei nacional d'assegurances, s'haurien de crear hospitals especials afectes a la mateixa, malgrat que en el temps futur potser e's hospitals municipals serviran pels malalts assegurats. Així es fa a Alemanya amb bons resultats."

Dr. W. H. F. Oxley: "Parlo com a metge que ha exercit en les barriades pobres de Londres, l'East End. Fins abril de 1930, tres metges han tingut cura de 300 llits, i llur tasca ha estat tan feixuga que s'han vist obligats a no admetre més malalts. Durant els anys d'administració municipal el cos mèdic ha estat completat i crec que, en l'esdevenidor els hospitals municipals poden ésser els més importants de tots, convertint-se en centres d'ensenyament mèdic amb personal de prestigi professional, com ocorre als hospitals escandinaus. Els serveis públics d'obstetrícia són millors que els dels hospitals privats i s'hauria d'establir algun lligam entre uns i altres en aquest aspecte. Hauria d'interessar-se a's metges per la pràctica hospitalària, donant-los certs avantatges per llur assistència als hospitals."

Dr. J. P. Cook: "Esmentaré, com a director d'un hospital municipal, algunes de les millores fetes en el que tenia al meu càrrec. En 1899 es nomenaren infermeres, pe' torn de nit, que feien, es pot dir, el servei permanent; després s'instituíren els torns, millorant-se el servei. Gràcies a la societat de Directors d'hospitals pogueren separar-se, en 1898, els casos de tuberculosi pulmonars de les sales de ma'alts aguts. Crec que podria fer-se algun sistema d'assegurança per tal que els malalts paguessin quelcom durant l'estada a l'hospital. Podria augmentar-se l'experiència obstètrica dels estudiants en els hospitals municipals, encara que fos suplint la tasca de les llevadores."

Dr. Bruce-Porter: "En l'esdevenidor la tasca

del metge haurà d'ésser preventiva i tots e's malalts seriosament malalts caldrà que vagin a cercar assistència als hospitals."

Dr. W. E. Worley: "Algunes pacients que podien pagar les despeses a llur casa, van a alguns hospitals gràcies a la fama de llurs serveis i a la seva baratura. En especial ocorre en casos de deslliurament. Hauria d'informar-se als metges de capçalera del tractament fet a l'hospital municipal, cosa que ara no es fa gaire".

Dr. Bailey: "Seguint la definició legal de pobre donada en 1908, crec que pocs poden al·legar la seva condició de pobresa."

Dr. Carey Ewans: "Els hospitals municipals resulten més cars que els voluntaris. Cal una estreta relació entre els metges de capçalera i dels hospitals."

Com a resum pot veure's la importància que els hospitals municipals (que engloben els que ací són municipals i eren provincials i àdhuc els de l'Estat, que a Anglaterra no sosté cap hospital directament) han de tenir en l'esdevenidor des de tots els punts de vista: assistència, ensenyament, organització de les assegurances, supressió de la visita domiciliària, etc. El punt principal és el dels malalts que han d'acollir els hospitals municipals i les condicions que determinen llur qualificació de pobresa. Hi ha hagut alguna tolerància—de tot punt necessària—en la qualificació de pobres; però existint tants d'hospitals en condicions avantatjoses i àdhuc gratuïts, però que s'han reservat el dret d'escollir els casos, l'assistència pública no s'ha vist recarregada per malalts en condicions de pagar més o menys llur estada als hospitals.

A Catalunya la tasca d'organització i concert de l'assistència pública resta gairebé tota per fer, ma'grat tots els esforços intentats fins ara. Sobretot, i massa s'ha dit, és del tot insuficient. Esperem que en un pròxim esdevenidor poguem endegar aquesta tasca tan fonamental en els temps que corren i que no continuem essent, com fins ara, una lamentable excepció.

EL PROBLEMA DEL MATRIMONI I L'EDUCACIO SEXUAL

El Secretariat del Consell d'Higiene social de la Gran Bretanya ha publicat una lletra concebuda en e's següents termes:

"L'opinió pública ha estat atreta sobre una qüestió fins ara d'incumbència dels metges. En els